

Sygn. akt IV GC 2985/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej, Wydział IV Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Filip Wesołowski

Protokolant: Milena Mamrot-Galuba

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2022 roku we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z o.o. we W.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 2 października 2019 roku (sygn. akt XV GNc 2160/19) w zakresie kwoty 16017,43 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty, ustawowych odsetek za opóźnienie od kwoty 5958 zł od dnia 5 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu

zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 6870,49 zł (sześć tysięcy osiemset siedemdziesiąt złotych i czterdzieści dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty oraz ustawowe odsetki za opóźnienie od kwoty 5958 zł od dnia 5 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty;

dalej idące powództwo oddala;

zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2663,42 zł kosztów procesu;

nakazuje stronie powodowej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa (kasa tutejszego Sądu) kwotę 578,99 zł brakujących kosztów opinii biegłego sądowego;

nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa (kasa tutejszego Sądu) kwotę 799,56 zł brakujących kosztów opinii biegłego sądowego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 kwietnia 2019 roku strona powodowa (...) spółka z o.o. we W. domagała się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 21975,43 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazała, że jest właścicielem działek gruntowych o numerach (...), zlokalizowanych przy ul. (...) we W., przez które w pasie gruntu o powierzchni 139,50 m² przebiega podziemna sieć telekomunikacyjna należąca do strony pozwanej. Strona powodowa wyliczyła kwotę dochodzoną pozwem (wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z gruntu za ostatnie trzy lata) w ten sposób, że używaną przez stronę pozwaną powierzchnię gruntu (139,50 m²) pomnożyła przez kwotę 52,51 zł (zgodnie z operatem sporządzonym przez rzeczoznawcę majątkowego). Strona pozwana nie zapłaciła powyższej kwoty, mimo wezwania do zapłaty.

W dniu 2 października 2019 roku został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądzono kwotę dochodzoną pozwem oraz 2692 zł kosztów procesu.

Nakaz ten zaskarżyła strona pozwana ponad kwotę wynagrodzenia w wysokości 5958 zł, to jest w zakresie kwoty 16017,43 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty, ustawowych odsetek za opóźnienie od kwoty 5958 zł od dnia 5 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu i w tej części wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu. Przyznała, że co do zasady stronie powodowej przysługuje wynagrodzenie za korzystanie z nieruchomości oraz że powinna zapłacić na jej rzecz kwotę 5958 zł (1986 zł za każdy rok bezumownego korzystania). W pozostałej części strona pozwana zakwestionowała roszczenie strony powodowej co do wysokości. Zarzuciła, że kwota wynikająca z operatu rzeczoznawcy majątkowego została znacznie zawyżona.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie umów przeniesienia prawa własności nieruchomości nr (...) oraz (...) z dnia 23 września 2014 roku (...) spółka z o.o. we W. jest właścicielem działek gruntowych o numerach (...) (dla której Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków, Wydział IV Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...)) oraz 4/10 (dla której Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków, Wydział IV Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...)), położonych we W. przy ul. (...) (obręb T.).

(dowód: bezsporne;

odpisy zwykłe z ksiąg wieczystych – k. 10-17)

Przez powyższe działki przebiega podziemna sieć telekomunikacyjna, należąca do (...) S.A. w W., zajmująca łącznie 154,84 m² ich powierzchni, wybudowana w 2000 roku.

(dowód: bezsporne;

mapka działek z przebiegiem sieci – k. 8-9;

decyzja z dnia 28.04.2000 roku – k. 124)

W piśmie z dnia 3 marca 2016 roku (...) spółka z o.o. we W. poinformowała (...) S.A. w W., że w związku z bezumownym korzystaniem z działek o numerach (...) (w zakresie przebiegu podziemnej sieci telekomunikacyjnej) dokonała wyceny wartości bezumownego na kwotę 89423 zł i wezwała do zapłaty powyższej kwoty – w terminie 30 dni.

W odpowiedzi w piśmie z dnia 6 czerwca 2016 roku (...) S.A. w W. poinformowała, że jest zainteresowana podpisaniem stosownej umowy regulującej korzystanie z części działek, lecz nie może zgodzić się na zapłatę zaproponowanego wynagrodzenia, ponieważ zostało ono wyliczone nieprawidłowo i jest znacznie zawyżone.

(dowód: bezsporne;

pismo z dnia 3.03.2016 roku – k. 18;

pismo z dnia 6.06.2016 roku – k. 19)

W piśmie z dnia 6 marca 2017 roku, doręczonym w dniu 20 marca 2017 roku, pełnomocnik (...) spółki z o.o. we W. wezwał (...) S.A. w W. do usunięcia sieci telekomunikacyjnej przebiegającej przez działki oraz do zapłaty wynagrodzenia w kwocie 24068 zł z tytułu bezumownego korzystania – w terminie 14 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

W odpowiedzi (...) S.A. w W. podtrzymała dotychczasowe stanowisko.

(dowód: bezsporne;

wezwanie z dnia 6.03.2017 roku z dowodem odbioru – k. 20-23;

pismo z dnia 20.04.2017 roku – k. 24)

Na zlecenie (...) spółki z o.o. we W. rzeczoznawca majątkowy I. M. w dniu 16 lipca 2017 roku sporządziła operat szacunkowy określający wysokość wynagrodzenia w zakresie służebności przesyłu w związku z przebiegiem sieci telekomunikacyjnej przez nieruchomość położoną we W. przy ul. (...), obręb T. (działki nr (...)). W operacie powyższym rzeczoznawca majątkowy wyliczył wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości w pasie służebności przesyłu o powierzchni 139,50 m² w okresie od daty nabycia nieruchomości do dnia wyceny na kwotę 20580 zł.

(dowód: bezsporne;

operat szacunkowy – k. 25-84)

Wynagrodzenie za bezumowne korzystanie przez (...) S.A. w W. z nieruchomości, położonej we W. przy ul. (...) na działkach nr (...), w okresie od dnia 17 kwietnia 2016 roku do dnia 17 kwietnia 2019 roku wyniosło 12828,49 zł. Powyższa kwota stanowiła iloczyn powierzchni pasa zajętego przez (...) S.A. w W. (154,84 m²) oraz zwaloryzowanej stawki za 1 m² powierzchni bezumownego korzystania w tym okresie (82,85 zł).

(dowód: opinia biegłego sądowego – k. 166-181, 213-214 i 235-237)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Na wstępie należy zaznaczyć, że strona pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty jedynie w zakresie należności głównej w kwocie 16017,43 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty, ustawowych odsetek za opóźnienie od kwoty 5958 zł od dnia 5 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu. W pozostałym zakresie nakaz zapłaty się uprawomocnił. Tym samym nie była przedmiotem badania Sądu niezaskarżona przez stronę pozwaną należność główna w wysokości 5958 zł.

W niniejszej sprawie bezsporne było przede wszystkim to, że strona powodowa była właścicielem nieruchomości, przez którą przechodziła sieć telekomunikacyjna wchodząca w skład przedsiębiorstwa strony pozwanej. Poza sporem było także to, że strona pozwana co do zasady była zobowiązana do zapłaty stronie powodowej wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości, przez którą przechodziła wskazana wyżej sieć telekomunikacyjna. Istota niniejszego sporu sprowadzała się natomiast do tego, czy strona pozwana była zobowiązana do zapłaty na rzecz strony powodowej wynagrodzenia za bezumowne korzystanie w żądanej w pozwie wysokości.

Zgodnie z art. 224 §1 k.c. samoistny posiadacz w dobrej wierze nie jest obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i nie jest odpowiedzialny ani za jej zużycie, ani za jej pogorszenie lub utratę. Nabywa własność pożytków naturalnych, które zostały od rzeczy odłączone w czasie jego posiadania, oraz zachowuje pobrane pożytki cywilne, jeżeli stały się w tym czasie wymagalne. Zgodnie zaś z §2 tego przepisu, od chwili, w której samoistny posiadacz w dobrej wierze dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy, jest on obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i jest odpowiedzialny za jej zużycie, pogorszenie lub utratę, chyba że pogorszenie lub utrata nastąpiła bez jego winy.

Zgodnie z art. 225 k.c. obowiązki samoistnego posiadacza w złej wierze względem właściciela są takie same jak obowiązki samoistnego posiadacza w dobrej wierze od chwili, w której ten dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy. Jednakże samoistny posiadacz w złej wierze obowiązany jest nadto zwrócić wartość pożytków, których z powodu złej gospodarki nie uzyskał, oraz jest odpowiedzialny za pogorszenie i utratę rzeczy, chyba że rzecz uległaby pogorszeniu lub utracie także wtedy, gdyby znajdowała się w posiadaniu uprawnionego.

Regulacja prawna zawarta w powyższych przepisach wskazuje, że samoistny posiadacz w złej wierze, jak i samoistny posiadacz w dobrej wierze, który dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie nieruchomości, jest zobowiązany do wynagrodzenia właścicielowi za korzystanie z nieruchomości. Treść przepisów art. 224-225 k.c. oraz brak odrębnej regulacji prawnej dotyczącej obowiązków posiadaczy nieruchomości po utracie tytułu prawnego do ich zajmowania wskazują, że wymienione przepisy mogą być podstawą roszczeń właścicieli (użytkowników wieczystych) przeciwko bezprawnym posiadaczom nieruchomości o wynagrodzenie za korzystanie z nich. Właściwym kryterium ustalenia wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości, o którym mowa w art. 225 k.c. powinna być kwota, jaką posiadacz w normalnym toku rzeczy musiałby zapłacić właścicielowi, gdyby jego posiadanie opierało się na prawie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 maja 1975 roku, II CR 208/75, LEX nr 7707). Wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkaniowego przez najemcę, który utracił tytuł prawny do dalszego zajmowania lokalu, lub przez innego użytkownika lokalu bez tytułu, powinno odpowiadać należnościom za najem danego lokalu (tak Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 10 lipca 1984 roku, III CZP 20/84, OSNC 1984, nr 12, poz. 209). Powyższe orzeczenie niewątpliwie należy odpowiednio stosować w odniesieniu do innych niż lokale nieruchomości (stanowisko takie zajął również Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 8 listopada 2002 roku, I ACa 657/02, niepubl.).

Biorąc zatem powyższe okoliczności pod uwagę o wysokości należnego właścicielowi wynagrodzenia za bezumowne korzystanie decydują stawki rynkowe za korzystanie z danej nieruchomości w określonych warunkach i czas bezumownego korzystania (tak w szczególności Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 10 lipca 1984 roku, III CZP 20/84, OSNCP 1984, nr 12, poz. 209 oraz w wyrokach z dnia 7 kwietnia 2000 roku, IV CKN 5/00, LEX nr 52680, z dnia 4 lipca 2012 roku, I CSK 641/11, LEX nr 1218577 czy z dnia 23 maja 1975 roku, II CR 208/75, LEX nr 7707).

Należy w tym miejscu jeszcze zauważyć, że władztwo przedsiębiorstwa eksploatującego sieć telekomunikacyjną nad nieruchomością nie może być uznane za posiadanie w rozumieniu art. 336 k.c., jednak w ocenie Sądu zakres faktycznego władztwa wykonywanego przez wymienione przedsiębiorstwo odpowiada faktycznemu władztwu wynikającemu z prawa służebności, co pozwala uznać to przedsiębiorstwo za posiadacza służebności (art. 352 §1 k.c.). Skoro zaś do posiadania służebności stosuje się odpowiednio przepisy o posiadaniu rzeczy (art. 352 §2 k.c.), to możliwość zastosowania przepisów art. 224 k.c. i art. 225 k.c. nie mogło budzić wątpliwości, stosownie do art. 230 k.c. (tak również Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 22 października 2002 roku, III CZP 64/02, Prokuratura i Prawo - dodatek 2003, nr 7-8 poz. 37).

Trzeba w tym miejscu przypomnieć, że postępowanie cywilne ma charakter kontrydiktoryjny, czego wyrazem jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c., określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły zawartej w art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Podkreślić przy tym należy, że zasady art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim i w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał. Zaznaczyć także należy, że nie jest rzeczą Sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76). Dopuszczenie dowodów z urzędu jest bowiem prawem, a nie obowiązkiem Sądu, z którego to prawa powinien on szczególnie ostrożnie korzystać, tak by swym działaniem nie wspierał żadnej ze stron procesu. Faktycznie działanie Sądu z urzędu powinno ograniczać się tylko do sytuacji, gdy strona działa bez fachowego pełnomocnika i dodatkowo jest nieporadna. Z zasady nie dotyczy to więc przedsiębiorcy, którego profesjonalizm powinien obejmować także sferę funkcjonowania w obrocie prawnym.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że zgodnie z ogólną regułą, wyrażoną w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wskazana zasada oznacza, że powód składając pozew powinien udowodnić fakty, które w jego ocenie świadczą o zasadności powództwa. Udowodnienie faktów może nastąpić przy pomocy wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego. Nie ulega także wątpliwości, że co do zasady to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia

twierdzeń zawartych w pozwie, bowiem to on domaga się określonego świadczenia (zachowania) od pozwanego i powinien udowodnić zasadność swojego roszczenia. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być jednak pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie. W zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii faktycznych i prawnych ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei – na pozwanym.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że co do zasady w niniejszej sprawie to na stronie powodowej spoczywał ciężar udowodnienia istnienia dochodzonego pozwem roszczenia.

Strona powodowa twierdziła, że wynagrodzenie za bezumowne korzystanie przez stronę pozwaną z nieruchomości za okres trzech lat (od dnia 17 kwietnia 2016 roku do dnia 17 kwietnia 2019 roku) wynosiło 21975,43 zł. Strona pozwana zarzuciła, że wartość ta została znacznie zawyżona.

W tej kwestii Sąd oparł się na zgłoszonym przez stronę powodową dowodzie z opinii biegłego sądowego (K. N.), z której jednoznacznie wynikało, że wynagrodzenie za bezumowne korzystanie przez stronę pozwaną z nieruchomości, położonej we W. przy ul. (...) na działkach nr (...), w okresie od dnia 17 kwietnia 2016 roku do dnia 17 kwietnia 2019 roku wyniosło 12828,49 zł. Kwota powyższa stanowiła iloczyn powierzchni pasa zajętego przez stronę pozwaną (154,84 m²) oraz zwaloryzowanej stawki za 1 m² powierzchni bezumownego korzystania w tym okresie (82,85 zł).

Trzeba w tym miejscu wskazać, że sporządzona przez biegłego sądowego opinia została opracowana na podstawie wszechstronnej analizy dokumentacji oraz wiadomości specjalnych i pozwoliła Sądowi na weryfikację twierdzeń i zarzutów stron. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego stanowiła pełny i wartościowy pod względem merytorycznym wywód o wysokości wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości strony powodowej.

Należy przy tym podkreślić, że strona powodowa sformułowała kilka zarzutów wobec opinii, jednak w ocenie Sądu biegły sądowy w dwóch opiniach uzupełniających przekonująco wyjaśnił wszystkie zgłoszone wątpliwości. Ostatecznie zatem wiedza, kompetencja i doświadczenie biegłego sądowego, a także rzetelność i spójność samej opinii nie zostały w żaden sposób podważone.

Uzupełniająco trzeba w tym miejscu dodać, że w ocenie Sądu biegły sądowy w sposób wystarczający wskazał podstawy ustalenia wartości przyjętych wskaźników, w tym wskaźnika rentowności.

Należy także wskazać, że w istocie lakoniczne i ogólnikowe kwestionowanie przez stronę powodową przyjętego przez biegłego sądowego wskaźnika rentowności nie mogło spowodować podważenia kompetencji tegoż biegłego. To strona powodowa powinna była bowiem, jeśli kwestionowała jakiegokolwiek konkretne wartości przyjęte przez biegłego sądowego, wykazać, że posiadane przez biegłego wiadomości specjalne nie są zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Jeśli zatem strona powodowa twierdziła, że przyjęty przez biegłego sądowego wskaźnik rentowności był nieprawidłowy (na przykład błędnie wyliczony), to powinna co najmniej wskazać, z jakich przyczyn należało przyjąć wskaźnik o innej wartości (w jaki sposób wyliczony), czego jednak bezspornie nie uczyniła.

Zgodnie z art. 481 §1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie natomiast z art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Strona powodowa domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia następującego po terminie wyznaczonym w wezwaniu do zapłaty. Strona pozwana nie zgłosiła żadnych zarzutów w zakresie początkowej daty naliczania ustawowych odsetek za opóźnienie, a zatem ustawowe odsetki za opóźnienie należały się stronie powodowej od dnia 5 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty (zgodnie z żądaniem).

Ustalając stan faktyczny i wydając rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie Sąd oparł się na przedstawionych przez strony dokumentach prywatnych (których treść co do zasady nie była kwestionowana) oraz na opinii biegłego sądowego (na okoliczność wysokości wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości strony powodowej). Sąd oddalił

jedynie wnioszek strony powodowej o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii uzupełniającej biegłego sądowego (z przyczyn wskazanych wyżej).

Biorąc zatem wszystkie powyższe okoliczności pod uwagę stronie powodowej przysługiwało roszczenie z tytułu bezumownego korzystania przez stronę pozwaną z nieruchomości w okresie od dnia 17 kwietnia 2016 roku do dnia 17 kwietnia 2019 roku w wysokości 12828,49 zł, pomniejszone oczywiście o uznaną przez stronę pozwaną kwotę 5958 zł, w zakresie której nakaz zapłaty z dnia 2 października 2019 roku się uprawomocnił. Uzasadnione było także żądanie zapłaty ustawowych odsetek za opóźnienie od kwoty 5958 zł od dnia 5 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty.

Dlatego też na podstawie art. 224 k.c. i art. 225 k.c. w zw. z art. 230 k.c., 285 k.c., 352 k.c. oraz art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zakresie kwoty 6870,49 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty oraz ustawowych odsetek za opóźnienie od kwoty 5958 zł od dnia 5 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty, jak w punkcie I wyroku.

W pozostałej części (o czym była już mowa wyżej), powództwo było nieuzasadnione oraz nieudowodnione i dlatego na podstawie tych samych przepisów podlegało oddaleniu, jak w punkcie II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą stosunkowo rozdzielone. Strona powodowa wygrała w 58% w stosunku do pierwotnego żądania i poniosła koszty opłaty sądowej od pozwu w kwocie 1099 zł, koszty zaliczki na sporządzenie opinii biegłego sądowego w wysokości 2500 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3600 zł, ustalone zgodnie z §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w niniejszej sprawie. Należał się jej zatem zwrot kosztów w kwocie 4175,42 zł. Strona pozwana wygrała natomiast w 42%, ponosząc koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3600 zł, a zatem należał jej się zwrot kosztów w wysokości 1512 zł. Zważywszy więc na wynik sprawy i poniesione przez strony koszty należało zasądzić od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2663,42 zł.

Na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. 2014, poz. 1025 ze zm.) Sąd w punkcie IV wyroku nakazał stronie powodowej (jako przegrywającej proces w 42%), aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa (kasa tutejszego Sądu) kwotę 578,99 zł brakujących kosztów opinii biegłego sądowego.

Na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. 2014, poz. 1025 ze zm.) Sąd w punkcie V wyroku nakazał natomiast stronie pozwanej (jako przegrywającej proces w 58%), aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa (kasa tutejszego Sądu) kwotę 799,56 zł brakujących kosztów opinii biegłego sądowego.